

The book is owned by คุณไฉ่ด(00400)

Typed to Word Document by คุณวิฑูรย์(00321), คุณพัฒนพงศ์(00558), คุณถวิล(00407),
คุณชูชีพ(00169), คุณผกามาศ(00622), คุณ EAKACHAI, คุณ SRISUDA (00160), คุณเอก (00086)

Converted to PDF Format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

เสื่อต่อเสื่อ

ป. อินทรปาลิต

ยุทธนาวีระหว่าง ร.ล. พระนคร กับ เรือพิฆาตซุเอส แห่งราชนาวีอังกฤษนั้น
ถึงแม้เรือพระนครของเราได้จมเรือข้าศึกลงสู่ก้นทะเลหลวง เรือลาดตระเวนพระนคร
ก็ถูกยิงได้รับความเสียหายเล็กน้อย ท่านผู้บัญชาการทหารเรือได้มีคำสั่งด่วนให้ ร.ล. พระนคร
เดินทางมาซ่อมในกรุงเทพฯ ซึ่งบัดนี้การซ่อมแซมได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

ร.ล. พระนคร เดินทางไปประจำฐานทัพสัตตหีบตามเดิม พล , นิกร , กิมหงวน เสื่ออากาศ
ทั้งสามต้องอำลาบุตรภรรยาและท่านผู้ใหญ่ไปปฏิบัติหน้าที่ของลูกผู้ชายชาวไทยต่อไป

วันนี้ วันเสาร์

ทางราชการได้จัดงานรื่นเริงฉลองชัยชนะของเรือ " พระนคร " ที่สัตตหีบอย่างมโหฬาร
โดยมีนายพลเรือตรี พระยาพิฆาตดอร์ปีโด ผู้บัญชาการทหารเรือเป็นเจ้าภาพ
การฉลองได้จัดทำขึ้นบนเรือ " พระนคร " นั่นเอง ทางการได้ออกบัตรเชิญบรรดาพ่อค้าคหบดี
ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในจังหวัดชลบุรีและจังหวัดระยอง มาร่วมสมโภชในงานนี้ มีจำนวนแขก
ที่ได้รับเชิญประมาณ ๑๐๐ คน

" พระนคร " จอดทอดสมออยู่กลางน้ำ ประดับธงทิวปลิวสะบัด เริ่มงานฉลองตั้งแต่เวลา
๑๖.๐๐ น. เป็นต้นไป มีพระภิกษุสงฆ์ สวดมนต์เย็น พระเถระผู้ใหญ่ประพรมน้ำพระพุทธรูป
ทั่วลำเรือและเจิมปืนใหญ่ทุก ๆ กระบอก บรรดาแขกที่มาในงานนี้ต่างยินดีปรีดาไปตามกัน
ซึ่งทุกคนรู้สึกปลื้มใจในชัยชนะของเรือ " พระนคร " มาก สามเกลอของเราได้รับตำแหน่งเป็น "
ปฏิคม " หรือเจ้าหน้าที่ต้อนรับแขก พล , นิกร , กิมหงวนแต่งเครื่องแบบนายทหารอากาศ
อย่างสง่าผ่าเผย แขกทุก ๆ คนสนใจกับเขามาก เพราะได้ยินชื่อเสียงของสามเกลอมานานแล้ว

เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. เศษ ก่อนเวลารับประทานอาหารค่ำเล็กน้อย

บรรดาแขกผู้มีเกียรติได้พากันเดินชมความใหญ่โตระโหฐานของ ร.ล. พระนครด้วยความ
พอใจ ทางการสงวนไว้แต่เพียงป้อมปืนและหอรบ นอกนั้นหูกห้องหับได้อนุญาตให้แขกชมได้

เราควรจะเอ่ยนามบุคคลสำคัญ ๆ ที่มาในงานนี้ให้ท่านทราบไว้บ้าง เช่น นายอารดิ่ง พ่อค้าปลาที่ร่ำรวยที่สุดในจังหวัดชลบุรี เจ้าสัวแก้ว เจ้าของโรงงานทำน้ำตาลทรายแดง หลวงวารีกะต้าง เจ้าของโรงทำน้ำแข็ง ขุนคงคามัจฉากิจ เจ้าของโรงทำน้ำปลาดี นายอวดตาลภควโต เจ้าของห้างขายผ้าและแพรพรรณใหญ่โตที่สุดในจังหวัดระยอง นายอาริกาโต พ่อค้าชาวญี่ปุ่นแห่งศรีราชา ท่านเหล่านี้ได้เคยสละทรัพย์บำรุงกองทัพเรือมาแล้ว

ทางการจึงเชิญมาเป็นเกียรติยศ ส่วนข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มี พระประคองประชาราษฎร์ , หลวงนิกรสุขเกษม , ขุนดุยกิจคดีแดง , หลวงโปลิศการโกศล , นายเทิ้ม เวชกิจวิบูลย์

แขกแทบทุกคนได้พาครอบครัว คือบุตรภรรยาไปด้วย ซึ่งครอบครัวของแขกนี่เองทำให้ พล , นิกร , กิมหงวน กะหิ๋มยี่มย่องลิ้ม นึกว่าตนมีเมียแล้ว

ขณะนี้ พวกแขกหลายสิบคนกำลังชมเครื่องบินทะเลทั้งสามเครื่องของ ร.ล. พระนคร พล , นิกร , กิมหงวน ผลัดกันตอบคำถามของแขก ซึ่งรุ่มกันถามจนนักบินไม่รู้ว่าจะตอบใครดี

เจ้าสัวแก้ว ชายชราร่างเล็กแต่กระเป๋ใหญ่แต่งกายตามแบบแต่จีนนิยม

นุ่งกางเกงแพรหมุยอับปางลิ้นสีดำ สวมเสื้อนอกกระดุม ๕ เม็ด และสวมหมวกนักเรียนสมัยเก่า

คือหมวกฟางมีผ้าพันชั้นประถม ยืนอยู่ข้างหญิงสาวรูปร่างน่ายคนหนึ่ง ซึ่งแต่งเครื่องเพชรพราว หล่อนคือธิดาสุดสวาทของเจ้าสัวแก้วนั่นเองมีนามภาษาจีนว่าเพ็กฉิ่ง และมีนามภาษาไทยว่าสุมาลี หล่อนเป็นหญิงทันสมัย สำเร็จการศึกษาจาก กรุงเทพฯ อายุเพียง ๒๐ ขวบ

เท่านั้น คุณแต่ยหวงที่สุด หนุ่ม ๆ ที่เมืองชล พยายามเตี๊ยะสุมาลีกระบานแยกไปหลายคนแล้ว

ด้วยฝีมือเคาบอยสมุนของท่านเจ้าสัวนั่นเอง

พ่อค้าน้ำตาลทรายแดง สนใจกับเครื่องบินทะเลทั้งสามลำนี้มาก เพราะแกเพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก เจ้าสัวยี่มย่องลิ้มใหญ่มองโน่นมองนี่ แล้วหันมาพูดกับธิดาของแกเบา ๆ

" พิกังไวย้อ อีหลู แสะะ ๆ มั่งใหญ่โตยังงี้ม่ายน่าบิงซึ่งถ่ายเลย ขาก..... "

สุมาลีลื้มตาโพลง

" อู๊ยตาย ออย่าขากซีคะเตี้ย ที่นี้เรือรบ ไม่ใช่เล่าเต็งที่บ้าน "

เจ้าสัวขมวดคิ้วย่น พูดเสียงเอ็ดตะโร

" ทั้งไลไม่ขาก คังคอยิบ ๆ เหมือนแมวเอาตึงช่วงคอเตี้ย ม่ายซักชูเหล็กเลี้ยว ม่ายหาย คังคอขาก - อู๊ย "

กิมหงวนทำคอย่น ยื่นมือขวาออกมาให้เจ้าสัว

" ประทานโทษเถอะครับ ผมจะรู้สึกเป็นเกียรติยศมาก ถ้าคุณเตี้ยขากใส่มีอน้อย ๆ ของผม "

" พูดพลางเล่นหูเล่นตากับสุมาลี " ที่นี้ไม่มีกะโถนหรรอครับ "

เจ้าสัวกั้นลูกสาวไปไว้ข้างหลัง แล้วยี่มย่องลิ้ม

" ขอบจายคัับ คุง - ผมกิงเข้าปายเลี้ยว "

" อ้อ - ทีหลังขากใส่มือผมดีกว่านะครับ "

นิกรพูดโพล่งขึ้นดัง ๆ

" คุณเตี้ยทำไมไม่เห็นแนะนำให้ผมรู้จักกับคุณคนนั้นบ้างเลย "

แม่งามยิ้มให้อ้ายเสือมือกาบ เดินออกมายืนข้างหน้าเจ้าสัว

"ดิฉันยินดีรู้จักกับคุณค่ะ ผู้ที่กล้าหาญอย่างคุณสามคนดิฉันเคารพมาก ดิฉัน - สุมาลี พงษ์นันทิง ค่ะ"

นิกรยกมือวันทยาหัตถ์หล่อน

"เป็นเกียรติยศเป็นอันขาดเชียวครับ ผม - นายเรืออากาศเอกนิกร การุณวงศ์ หัวหน้า นักบินประจำเรือรบลำนี้ งาม - ผมเป็นนายเรืออากาศเอกครับ อีกสองสามวันคงจะได้ นายนาวาอากาศตรี และอีกห้าหกสิบปีคงได้เป็นนายพลเรืออากาศเป็นแน่"

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน

"คุณจะไม่แนะนำดิฉันให้รู้จักกับเพื่อนของคุณบ้างหรือคะ?"

กิมหงวนยกมือวันทยาหัตถ์สุมาลีอย่างแข็งแรง

"ผมขอแนะนำตนเองครับ ผม - นายเรืออากาศเอกกิมหงวน ไทยแท้ นักบินเรื่องนาม ผู้มีสมญาว่าเปรตเวหา"

เจ้าสัวสะดุ้งเล็กน้อย พูดชัดขึ้น

"เฮียะเบิ่งคงลี้ๆ ทั้งลายไม่ชอบ ชอบเบิ่งเปก"

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

"เป็นฉายาของผมครับ คุณเตี้ย"

เจ้าสัวจู้ปาก

"ไคเบิ่งเตี้ยคุงไวย?"

เสี้ยหงวนเอียงคอกอมยิ้ม

"แน่ะ, คุณเตี้ยละก้อยังจี้แหละ จำไม่ได้หรือครับ เราเคยสาบานกันไว้ว่า เราจะเป็นเตี้ย เป็นลูกกันตลอดชาติ"

เจ้าสัวทำหน้าขุ่น ยกมือเกาศีร์ชะ

"ไม่เคยสาบั้งน้อ คุง"

นิกรหัวเราะก๊าก

"เคยครับ, ผมยังจำคำสาบานได้นี่นา"

เจ้าสัวยกมือทำวสะเอว

"สาบั้งว่ายังงิ คุง?"

"สาบานว่า คุณเตี้ยจะนับถือพวกผมสามคนเป็นลูกบุญธรรม"

"อาลัยท่า?"

"ลูกบุญธรรมครับ?" นิกรพุดยิ้มๆ

เจ้าสัวทำหน้าที่บ้องแป้วชอบกล กิมหงวนเดินอ้อมหลังคุณเตี้ยเข้ามายืนข้างๆ คุณลูก แล้วจับแม่งามต่อไป

"คุณคงไม่รังเกียจที่จะต้อนรับผมไว้เป็นเพื่อนที่ดีของคุณคนหนึ่ง"

สุมาลียิ้มนำเอ็นดู

"ไม่รังเกียจเลยคะ"

เปรตเวหาขยักนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด แกวงแขนซ้ายไปมา

"ง่า - คุณชื่ออะไรคะครับ ผมลืมเสียแล้ว?"

"สุมาลี พงษ์นันทิงคะ"

กิมหงวนยิ้มหวานจ้อย

"แหม - คล้องกะผมเปียบเขี้ยวครับ สุมาลี-สุมาหงวน ฟังจำเริญหูมากเขี้ยวคะครับ"

นิกรย่องเข้ามายืนข้างหล่อน ยกมือเขี้ยวแขนหล่อนเบาๆ

"ผม - สุมากร ขอฝากตัวเป็นลูกชายคุณสักคนได้ไหมครับ?"

แม่งามสะดุ้ง แล้วยิ้มอายๆ

"ฮุ่ยตาย! คุณพูดอะไรก็ไม่รู้"

เจ้าสัวเก๊าส่งกิริยากะสับกะส่าย คว่ำแขนลูกสาวพาเดินเข้ามายืนข้างๆ ร.อ.พัชราภรณ์ แล้วทำเป็นไก่อถามพล

"อาคุณคับ เยี่ยะผมหยักขี้งเครื่องบิงมั่ง ล่ายไหมคุง?"

อ้ายเสื่อรูปหล่ออมยิ้ม

"ถ้าเจ้าสัวอยากขึ้น โปรดขออนุญาตท่านผู้บัญชาการซีครับ หากได้รับอนุญาตจากท่าน แล้ว ผมก็ยินดีจะพาเจ้าสัวขึ้นเที่ยวชมภูมิประเทศ"

สุมาลีเดินอ้อมมายืนข้างหน้าเตี้ย แล้วทำตาหวานกับพล

"รู้สึกน่ากลัวไหมคะ ครั้งแรกที่คุณขึ้นเครื่องบิน?"

พลหัวเราะ

"ไม่น่ากลัวเลยครับ เป็นแต่ตื่นเต้น"

"แหม - ดิฉันเห็นจะไม่กล้าละคะ"

กิมหงวนกะแอมขึ้นดั่งๆ คล้ายกับว่าข้างเข้าไปติดอยู่ในคอหอย

"อะแฮ่ม!"

เจ้าสัวเก๊าส่งโหยง มองดูอาเสี่ยทันที

"ทำลายกะแอมดั่งนักคับ เสี่ยงคองยังกะพวกโจรห้าร้อย"

เสียงหวนยักควั้แผ่ลิบ

"คุณเตี้ยปล่อยให้คุณสุมาลีคุยกับอ้ายนั้น จะต้องเสียใจภายหลังนะครับ เตี้ยจะว่าผมไม่บอก"

เจ้าสัวลื้มตาโพลง เอียงหน้ากะชิบกะซาบตามปรตเวหา

"เยี่ยะเจ้าชู้เรอะ?"

กิมหงวนกะชิบตอบ

"ครับ - มีเมียอยู่กรุงเทพตั้งหนึ่งกูรูส"

เจ้าสัวหลับตาปี

"หนึ่งกูรูก็ตัว?"

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก กะชิบบอกเจ้าสัว

"ร้อยสี่สิบสี่คนครับ คุณเตี้ยดูหน้ามันซี สวยออกอย่างนี้ แนะ - แนะ คุณสุมาลีเล่นตากับมันแล้ว"

เจ้าสัวจ้องมองดูพล แล้วรู้สึกว่ นายทหารอากาศรูปหล่อคนนี้ ไม่น่าไว้วางใจเลย

เจ้าสัวกรากเข้ามาเย็นซ่างๆ ลูกสาว ค่อยๆ ก้มหน้ามองดูหน้าสุมาลี แล้วพูดขึ้นดังๆ

"นั่งแนะ ยังจี้เองอีหลู"

"เอ๊ะ - อะไรคะเตี้ย ยุ่งจริง?"

เจ้าสัวยกมือชี้หน้า

"เอ็งทำตาหวางกับเขาทั้งลาย อยากรมีฝว่บักบิงรี อยากรเบ้งหม้ายเรอะ มีฝว่บักบิงสามวังเบ้งหม้ายเลี้ยว"

ใครต่อใครพากันหัวเราะลั่น สุมาลีอายจนหน้าแดง เตี้ยของหล่อนเป็นคนพูดจาขวานผ่าซากอย่างนี้มานานแล้ว ตามธรรมดาของคนมีเงิน แม่งามนิกเดียดดาลขึ้นมาก็เอ็ดตะโรขึ้น

"บ้าจริงเชียว เตี้ยนี้ พูดอะไรก็ไม่วู้ อย่ำทำเป็นคนหัวโบราณหน้อยเลยคะ สมัยนี้เขาไม่หวงลูกสาวแล้ว"

เจ้าสัวเอ็ดตะโรบ้าง

"ไม่หวงถ่ายเรอะ เตี้ยเลี้ยงเอ็งมาตั้งแต่ตั้งเท่าฝ่าหอย จนกั้ตั้งเท่าหน้าเตี้ย เอ็งซิ่งทำเบ้งคชุหมัย เตี้ยตีหัวแตกไว้วัย เค้าเป้น่อ ปาย - ปาย ไปทั้งโน้ง เตี้ยอยากรูตอปีโดเรือบิงม่ายลูเลี้ยว เตี้ยไม่ชอบบักบิง"

กิมหงวนหัวเราะก๊าก พูดขึ้นล่อยๆ

"หวงฉิบหายเลย"

เจ้าสัวเก้าสะดุ้ง ทำตาโตกับอาเสี้ย

"คุงว่าไค"

อาเสียมยิ้ม

"ผมว่าคนหวงลูกสาว"

เจ้าสัวคือนปะหลับปะเหลือก

"หวงซีวะ" แล้วเขาก็ดูแขนสุมาลีพาเดินไปทางท้ายเรือ พวกแขกที่ยืนอยู่รอบๆ ต่างพากันหัวเราะชอบใจ

ขณะนั้นแขกจริงๆ คนหนึ่ง คือนายอวตาล ภควโต นายห้างขายผ้าและแพรรณ ที่ใหญ่โตที่สุดในจังหวัดระยอง ได้พาหญิงสาวรูปร่างสราญตาคนหนึ่งเดินเข้ามาหยุดยืนดู เครื่องบินทะเลทั้งสาม นิกรแลเห็นเข้าก็ยืนตะลึง หันมากระซิบกับกิมหงวน

"เฮ้ย - ลูกสาวแขกสวยกว่าคุณสุมาลีเป็นกอง ดูซีวะ"

อาเสียมองตามสายตาอ้ายเสือมือขาว แล้วน้ำลายไหลยืดออกมาโดยไม่รู้สีกตัว เขาก็ขยับปากเบาๆ

"อ้อเฮอไว้ย งามอะไอย่างนี้ คล้ายกับเทพิดาวีนิส คุณแม่ของหล่อน คงเป็นคนไทยแน่ๆ วิ้ย สวยฉิบหายเลยไว้ย"

นิกรแกล้งร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"เร็ว! เร็ว! เร้เข้ามา ชมเครื่องบินทะเลทางนี้ครับ มีเจ้าหน้าที่อธิบายให้ฟังครับ เร้เข้ามา อะเพาะชาวอินเดียอธิบายให้ฟังอย่างแจ่มแจ้งที่สุด"

นายห้างอวตาล ยกมือลูบคลำเครา แล้วพาหญิงเดินเข้ามายืนข้างหน้าเพื่อน ห่างจากสามเกลอเพียงเล็กน้อย กิมหงวนรีบยกมือวันทยาหัตถ์มับ

"สวัสดีครับ นายห้าง"

อวตาลยิ้มเห็นฟันขาว

"คะร๊าบ สะวะดี" แกพูดเร็วหรือ "ฮีนเรือบิน"

นิกรรีบตอบแทนเสียหงวน

"เครื่องบินทะเลครับ"

"โอ - บินได้?"

กระดิ่งทองกลิ้งน้ำลายเอือก

"ได้ซีครับ ยังงั้นเขาจะเอามาบรรทุกไว้บนเรือรอบไว้บนท่าไม้กัน"

อวตาลหัวเราะ เอื่อมมือจับใบพัด

"นาย - ฮีนหางสัว?"

กิมหงวนหัวเราะคิก

"หางเสือเขาก็ต้องไว้ทางตูดซีครับ นายห้าง นี่เขาเรียกใบพัด"

"อ้อ - บายฟ้าด เฮ้ - เฮ้ะ อีนี่ที่อินเดียมายมีนะ อินเดียใช้พรมชี่ลอยได้นะ โอ - นาย ต้องใช้น้ำมันเหมือนโรตยดนตรีใหม่?"

เสี่ยหงวนพะยักหน้า

"ต้องใช้ชี่ครับ มายยังงั้นมันจะขึ้นได้ยังไง"

"อ้อ - น้ำมันเป็นชี่น?"

"ดีกวาเป็นชี่นครับ แต่สำหรับเครื่องบินชนิดนี้ อาจใช้น้ำมันได้ทุกอย่ง เวลานี้ น้ำมัน เครื่องบินขาดแคลนครับ ต้องใช้น้ำมันหมูแทน"

นายห้างถอยหลังกรูด

"โอ - น้ำมันหมูไม่ดีนะ อี - ใช้น้ำมันถั่วแทนไม่ได้เวอะ?"

กิมหงวนสันคีร์ชะ

"ไม่ได้ครับ นายห้าง เคยทดลองมาแล้วใช้น้ำมันถั่ว นักบินมักจะท้องเสีย ปล่อยไอเสีย ตลอดเวลา"

อวตาลพะยักหน้า

"น้ำมันอื่นใช้ไม่ได้?"

นิกรชิงพูดขึ้น

"ก็ได้เหมือนกันครับ แต่ไม่ดีเหมือนน้ำมันหมู กองทัพอากาศได้เคยทดลองใช้น้ำมันใส่ผม น้ำมันหมูหึ่ง น้ำมันจิ้งเหลน ตลอดจนกระทั่งน้ำมันที่เหลือจากทอดกล้วยแขก น้ำมันหม่อม น้ำมันเขียว และน้ำมันอะไรต่ออะไรอีก ไม่เป็นผลเลยครับ"

นายห้างนั่งฟังอย่างสนใจ "ทำไมไม่คิดใช้น้ำประปาแทนนะ"

กิมหงวนทำคอย่น

"อ้อ - คิดแล้วครับ พอคิดเสร็จ ทางเทศบาลเขาขัดข้อง เกรงว่าประชาชนจะไม่มีน้ำกิน ทางตำรวจก็คัดค้าน เกรงว่าคิตีกันตามก๊อกน้ำจะน้อยลง"

อวตาลยิ้มแหยๆ นิกรเดินเข้ามาข้างๆ แม่งามแล้วพูดนอบน้อม

"ผมคิดว่าคุณคงสนใจกับเครื่องบินมาก เพราะผมสังเกตเห็นคุณจ้องมองดูเครื่องบิน ทั้งสามตลอดเวลา"

หล่อนพูดอายๆ

" ค่ะ ดิฉันชอบเครื่องบินมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วค่ะ"

"อ้อ ดีครับ ชอบเครื่องบินดีกว่าชอบเล่นไฟ" พุดจบนิกรก็นึกค่าตัวเองที่พุดเรื่อยเปื่อย ออกมาโดยไม่น่าจะพุด

"ง่า คุณอยู่ที่ไหนครับ ประธานโทษ"

"ดิฉันอยู่ระยะของค่ะ"

นายห้างเดินอาดๆ เข้ามาขวางกลาง แล้วพูดขึงขัง

"เฮ้ อีนี่คุยกันไม่ได้ดิเนาะ"

กะดิ่งทอง อมยิ้ม

"ผมเป็นสุภาพบุรุษครับ"

"ไม่ได้ดิเนาะ" นายห้างตวาด "สุภาพบุรุษก็ไว้ใจไม่ได้ดิเนาะ"

กิมหงวนพูดสอดขึ้น

"ง่า นายห้างจะไม่แนะนำลูกสาวนายห้างให้รู้จักกับพวกผมบ้างหรือครับ"

อวดตาลทำตาโตเท่าไข่ห่าน

"ไหน ลูกสาว"

"ก็ยืนอยู่นี่ไงครับ"

อวดตาลหัวเราะก๊าก

"เฮ้ อีนี่เมียจั้นเนาะ ไม่ใช่ลูก"

พล นิกร กิมหงวน ทำคอร่นพร้อมๆ กัน ต่างมองดูแม่งานด้วยความเศร้าใจ

หล่อนยิ้มเล็กน้อย แล้วพูดกับเสื่ออากาศทั้งสาม

"ถ้าไม่รังเกียจ คุณไปเที่ยวบ้านเราที่ระยองบ้างสิคะ ร้านปากเล็กใจหวาน

ใครๆ ก็รู้จักคะ"

"ครับ" นิกรพูดยานคาง "นายห้างนะนายห้าง ให้ตื่นตาย"

อวดตาลยิ้ม หันมาส่งภาษาแขกกับเมียเขา แล้วพาหล่อนเดินไปทางหัวเรือ สามเกลอ

ทำยี่นตาปริบๆ ไปตามกัน

ขณะนั้น

เจ้าหน้าที่ทหารเรือได้ตะโกนเชิญพวกแขกให้ไปรับประทานอาหารตามกำหนดเวลา

"เชิญท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายไปรับประทานอาหารคะริาบ เชิญคะริาบ"

ไม่ต้องให้เชิญเป็นคำสอง แขกทุกๆ คนต่างรีบกระวีกระวาดไปทางหัวเรือ แตรวงทหารเรือ

กำลังบรรเลงเพลงอย่างไพเราะ โต๊ะอาหารตั้งอยู่ได้ร่มรื่นไปจนถึงหัวเรือ เจ้าหน้าที่ได้เชิญ

พวกแขกไปนั่งตามที่จัดรับรองไว้ โต๊ะอาหารมี 6 โต๊ะ โต๊ะหนึ่งมีแขก 20 คน

นายพลเรือพระยาพิชิตตอริบโดนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ที่โต๊ะ ๗ หนึ่ง น.อ. หลวงชำนาญทะเลเล็ก

กับพล นิกร กิมหงวน นั่งอยู่ที่โต๊ะนี้ด้วย เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ และแขกผู้มีเกียรติ เสื่ออากาศ

ทั้งสามก็สำรวจมกิริยามารยาทให้เรียบร้อย

ก่อนที่การรับประทานอาหารจะเริ่มต้น พวกแขกต่างสนทนาปราศรัยกันอย่างสนุกสนาน

ดูเหมือนโต๊ะท่านผู้บัญชาการจะครึกครื้นกว่าเพื่อน เจ้าคุณพิชิตฯ กล่าวสัพยอกสามเกลอของเรา

"ไง เจ้าหลาน ดูพวกแกสดชื่นไปตามกันเชียว แกเห็นจะพอใจในหน้าที่ใหม่ของแกละซี?"
พลมองดูท่านแล้วยิ้มอ่อนโยน

"ครับ พวกกระผมสามคนสบายใจมาก เพราะไม่มีงานจุกจิก เหมือนอยู่ฝูงบินใหญ่ครับ
ผสมกับทั้งท่านผู้บังคับการก็เมตตากรุณากระผมมาก"

หลวงชำนาญทะเลลึกยิ้มแป้น

ท่านผู้บัญชาการหันมาพูดกับหลวงชำนาญฯ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ผมขอฝากไว้ด้วยนา ผิดพลั้งอะไรก็ตามเถอะ ไม่ต้องเกรงใจผม ง่า เจ้าหลานชาย
ของผมทั้งสามคนนี้มีความประพฤติเป็นอย่างไรบ้างครับ"

ผู้บังคับการร.ล. พระนคร เรียนปฏิบัติท่านอย่างนอบน้อม

"เรียนร้อยดีครับผม กระผมพอใจในสมรรถภาพอันเข้มแข็งของคุณพล นิกร และ
คุณกิมหงวนมาก"

เจ้าคุณพิฆาตฯ พยักหน้าช้าๆ ก่อนที่ท่านจะพูดอะไรต่อไป อ้ายเสือมือกาบได้พูดเสริมขึ้น
"ลงมือรับประทานกันได้หรือยังละครับ คุณอา?"

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งเล็กน้อย

"เอ แกนี่ดูตะกละจริงแฮะ"

นิกรยิ้มอายๆ มองดูหม้อหุ้ดหลามแล้วพูดเสียงอ่อยๆ

"โธ่ นานๆ ผมถึงจะมีโชคอย่างนี้สักที กินก็กินเถอะครับ ประเดี๋ยวกับข้าวก็เย็นชืดหมด"
พูดจบก็หยิบตะเกียบคีบเนื้อไก่ผัดหน่อไม้ชิ้นหนึ่งใส่ปาก

พลยกเท้าเตะหน้าแข้งเพื่อนเกลอตั้งเป๊ก

"แล้วกัน ตะกละจริงโว้ย"

ท่านผู้บัญชาการจู้ปากแล้วลุกขึ้นยืน ทหารเรือคนหนึ่งรีบยกไมโครโฟน สำหรับพูด
กระจายเสียงมาตั้งข้างๆ ท่าน

แขกทั้งหมดยุติการสนทนาทันที ต่างพากันมองดูเจ้าคุณพิฆาตฯเป็นตาเดียว

ท่านเจ้าคุณกระแอมดังๆ 7 ครั้ง แล้วพูดเสียงกังวาน

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ในนามของผู้บัญชาการทหารเรือ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติยศ
อย่างยิ่ง ที่พวกท่านได้กรุณามาในงานฉลองเรือรบหลวงพระนคร เนื่องจากได้ชัยชนะข้าศึก
จากการยุทธนาวีเมื่อสอง สามวันนี้ ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเชิญท่าน ดิ่มถวายพระพร
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระประมุขแห่งชาติไทย และดิ่มอวยพรท่านนายกรัฐมนตรีที่รักของเราด้วย"

แขกทุกคน ถือก้าวแฮมเป็ญลุกขึ้นยืน เจ้าคุณพิฆาตฯ ร้องขึ้นดังๆ

"ขอให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจงทรงพระเจริญ ขอให้ท่านนายกรัฐมนตรีผู้นำชาติไทย
จงประสบความสุขด้วยจตุรพิพร และขอให้ชัยชนะจงเป็นของชาติไทยในเร็ววันนี้ ไช - โย "

แต่วางทวารเรือบรรเลงเพลงชาติ แยกผู้มีเกียรติต่างยืนในท่าตรง พอจบเพลงก็ยกแก้ว
ขึ้นดื่ม

ต่อจากนั้น การรับประทานอาหารจีนก็เริ่มต้นขึ้น นิกรไม่รอช้า รีบทำสถิติทันที
นายอวตาลภควโต ซึ่งนั่งอยู่ตรงกันข้ามเสื่ออากาศทั้งสามน้ำลายสออยู่นานแล้ว พอเริ่มกิน
พิบังก์ก็หยิบส้มจิ้มหมูอย่างขึ้นเบ้อเริ่มใส่ปาก

กิมหงวนลืมนตาโพลง อ้าปากหวน

"นายห้าง! "

อวตาลมองดูกิมหงวนแล้วอมยิ้ม

"เห, ว่าอะไรน่า?"

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

"อ้ายนี่มันหมูอย่างนี้ครับ?"

อวตาลพะยักหน้าหงิกๆ คีบใส่ปากอีกหนึ่งชิ้น

"รู้แล้วน่า หมูอย่างจีนชอบมาก มากๆ"

ใครต่อใครพากันอมยิ้มไปตามๆ กัน นิกรหยิบช้อนตักหูลามในหม้อใส่ถ้วยเล็กจนเต็ม
แล้วจัดการถ่ายทอดหูลามเข้ากระทะของเขา การกินเลี้ยงเป็นไปอย่างครึกครื้น สนุกสนาน
มีวิสกี้โต๊ะละสองขวด ดื่มกันพอหอมปากหอมคอ เปอร์ตเวหาสมัครใจดื่มเหล้ามากกว่ากินข้าว

คำแล้ว

แสงไฟส่องสว่างทั่วลำเรือ "พระนคร" เสียงแตรวงบรรเลงเพลงไทย อย่างไพเราะ
พวกแขกสรวลเสเฮฮา กัน บรรดาพลทหารเรือที่ทำหน้าที่รับใช้ต่างเหน็ดเหนื่อยมาก ก่อนที่
การกินเลี้ยงจะสิ้นสุดลง น.อ. หลวงชำนาญทะเลเล็ก ท่านผู้บังคับการ ร.ล. พระนคร ได้ลุกขึ้น
กล่าวคำขอบคุณแขกผู้มีเกียรติด้วยถ้อยคำอันน่าจับใจ

ตอนสุดท้าย ท่านกล่าวว่า

" - ท่านทั้งหลาย ในวันพรุ่งนี้ เรือพระนครของเราจะได้ออกเดินทางไปร่วมปฏิบัติการยุทธ
กับราชนาวีญี่ปุ่น มหาสมุทรของเราในน่านน้ำมหาสมุทรอินเดีย ข้าพเจ้าจึงขอถือโอกาสนี้
กล่าวคำอำลาท่านด้วย"

มีเสียงตบมือกราว หลวงชำนาญ ทะลุตัวนั่งด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม อากรดิงถูกขอร้องให้
กล่าวตอบผู้บังคับการ ชายชราพ่อค้าปลาที่ร่ำรวยที่สุดในจังหวัดชลบุรี ได้ลุกขึ้นก้มศีรษะ
โค้งคำนับทั้งสี่ทิศเหมือนกับนักมวยตอนขึ้นเวที ท่าทางแก่งก้างอย่างไรชอบกล

"ง่า ทั้งผู้บังคับ ขาก! ผมไล่ฟังคำพู่อังพะหุ่ลึ่ว จั๊บใจจิ้นๆ ในกั๊งที่เรือลำนี้ จะเดินทางไปรบพุ่งนี้ ผมลึ่ใจจิ้นๆ คงอื่งก็ลึ่ใจจิ้นๆ ผงขออวยพองให้เง็กเขียนฮ่องเต้ จงคู้มครอง พวกทังและเรือลำนี้"

อากรพุดพลางแอ้คท่าประกอบไปด้วย

"ถึงแม้ฎุกยงลูกปี้ง ด่างหมก ยิงเท่าหลายเท่าหลาย ม่ายราเบิก ถึงรูเบิกก็ม่ายตาย ลูกตอปีโลก็ไม่วูเบิก ย้งงายย้งงายก็ไม่วูเบิกทังนั้ง ขอให้ซาหวักลึ่ มีชาย 'ไซโย้!'"

พวกแขกต่างเปล่งเสียงไซโย้อีก 3 ครั้ง แล้วพากันหัวเราะอย่างขบขัน อากรดิงยี้มแหยๆ นั่งลงตามเดิม พล นิกร กิมหงวน ปล่อยเสียงอหาย

การกินเลี้ยงสิ้นสุดในราว 19.30 น. ท่านผู้บัญชาการอำลากลั๊บ และบรรดาแขก ทังหลายเมื่ออื่มหมีพื้มนท้าวหน้า แล้วก็ย้อยๆ กับลากลับหลังจากพวกแขกไปจากเรือ พระนคร หมดแล้ว ทหารประจำเรือ พระนคร ได้จัดให้มีการเลี้ยงฉลองกันขึ้นอย่างกันเอง สามเกลอของเรากินกับเขากื่ เราจะได้งดเรื่องราวอันไม่สำคัญนี้เสีย เพื่อนำท่านไปชมยุทธนาวีครั้งสำคัญ ระหว่างเรือพระนคร กับเรือรบข้าศึกในบทต่อไป

มหาสมุทรอินเดีย

ความเป็นเจ้าเป็นใหญ่ของราชนาวีอังกฤษแทบจะสิ้นสุดลงแล้ว หลังจากสิงคโปร์ สุมาตราและหมู่เกาะชวาได้ตกเป็นของญี่ปุ่น อังกฤษก็เสียอำนาจในทะเล กองทัพเรือแห่งจักรภพอังกฤษแทบจะไม่มีเหลืออยู่ในมหาสมุทรอินเดียอีกเลย

ณ บัดนี้

กองเรือรบส่วนหนึ่งของราชนาวีไทย ได้มาปรากฏอยู่ในมหาสมุทรอินเดียตอนใต้แล้ว เพื่อร่วมรบกับกองทัพเรือญี่ปุ่น ซึ่งได้ประสานงานกันเป็นอย่างดี

วันนั้น ตอนเที่ยง,

ท่ามกลางท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล แลเห็นแต่น้ำกับฟ้า หมู่เรือรบของเรากำลังแล่นอยู่ในชะบวนเป็นสง่าผ่าเผย ร.ล.นครศรีธรรมราช กับ ร.ล.ประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นเรือตอร์ปิโดแล่นนำหน้าและ ร.ล.พระนครอยู่ท้ายชะบวน

ทะเลเรียบปราศจากคลื่นลม ยามบนยอดเสาและที่หอรบยื่นส่องกล้องตรวจตราดูเรือข้าศึกตลอดเวลา ที่ต้องระวังที่สุดก็คือเรือดำน้ำ

พล, นิกร, กิมหงวนของเรามีเวลาว่างมาก สามเกลอของเราไม่มีใครจะได้ทำอะไร เพราะงานของเขาเป็นหน้าที่โดยฉะเพาะ นานๆ ก็นำเครื่องบินออกลาดตระเวนครั้งหนึ่ง แต่ไม่เคยปรากฏว่าได้พบเห็นเรือข้าศึกเลย ตั้งแต่ออกจากฐานสัตตหีบ ๑ อาทิตย์เข้านี้แล้วหาเรือข้าศึกทำยาสักลำเดียวก็ไม่ได้ กิมหงวนกับนิกรบนพื้มพ้อมอยากจะรบตลอดวัน

อุณหภูมิของอากาศแถบนี้ร้อนมาก ความร้อนทำให้อาเสีมีอากัปฏิกิริยาผิดแผกไป เป็นต้นว่าโมโหร้าย ชอบทำนัยน์ตาขวางกับคนโน้นคนนี้ บางที่นั่งอยู่เฉยๆ ก็แหกปากหัวเราะ ขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล ส่วนนิกรพยายามแสดงตนเป็นหมอดู รับทำนายโชคชะตาทำนายและ พลทหารเรือ โดยเรียกขนมหรือบุหรี่ปั้นเป็นคำป่วยการ ทหารเรือทุกๆ คนมีสะเปียงกรังและขนม ติดตัวมาด้วย ซึ่งทางบ้านนำมาให้ไว้กินในทะเล เป็นต้นว่า พริกขิง, น้ำพริกเผา, ฝอยทองกรอบ, ทองม้วน ฯลฯ แต่พล, นิกร, กิมหงวนหาได้มีสะเปียงกรังติดตัวมาด้วยไม่ นิกรจึงช่วยตัวเองด้วยการแสดงตนเป็นหมอดูไฟป๊อก และพลกับกิมหงวนช่วยเป็นหน้าม้า กะพ้อข่าวว่าอ้ายเสื่อมือถาวร ทายแม่นราวกับตาเห็น

ใครต่อใครต่างพากันมาให้นิกรดูโชคชะตาของตน นิกรได้ใช้ปฏิภาณของเขาทำนาย ทายให้เพื่อนร่วมตายของเขา บังเอิญคำทำนายมีส่วนถูกต้องบ้าง ชื่อเสียงของนิกรร่ำลือไปทั่ว เรือพระนคร สามเกลอมีบุหรี่ปั้น มีขนมกินอย่างเหลือเฟือ เพราะนิกรแท้ๆ

ขณะนี้, ภายในห้องพักของเสื่ออากาศทั้งสาม พล, นิกร, กิมหงวนกำลังสนทนากัน อย่างเจี๊ยบๆ สามเกลอพากันบ่นถึงเรื่องที่ต้องมาแคว่อยู่ในทะเลเฉยๆ โดยไม่ได้รบกับข้าศึกเลย

กิมหงวนว่า "กันกลุ่มใจจริงไว้ย ฝ่าซี, อยู่เรืออี๊ดอี๊ดจะตายโหง อาหารการกินก็ไม่มีรส เจอกะเทียมดอกกับไข่เค็มบ่อๆ ไม่เคยได้พบเบ็ดเตล็ดหรือเนื้อสันสลัดผักเลย เหล้าก็ไม่มีขาย ตลอดวันไม่มีเรือกาแพหรือแม่ค้าพายมาร้องขายขนมเลย"

พลกลืนน้ำลายเอือก ยกเท้าเตะหน้าแข้งกิมหงวนเบาๆ แล้วหัวเราะ

"เรือแม่ค้าตะบักตะบวยที่ไหนกันวะ นี่มันทะเลไว้ย ไม่ใช่แม่น้ำ"

กิมหงวนอมยิ้ม

"อ้อ - จริงไว้ย เฮ้อ - อ้ายกร ขอยาสูบตัววะ"

นิกรค้อนควับ

"ไม่มี! แกมันสำรวจนัก เป็นทหารแจะเอาความสบายอย่างพลเรือนี้ได้หรือวะ ต้องอดทน บ้างซี" แล้วนิกรก็หัวเราะ หันมายกคิ้วกับพล "อยู่เรือรบจะแตกเบ็ดเตล็ด เนื้อสันสลัดผัก"

สองเกลอหัวเราะลั่น

"ชนเบ็ดก็ให้มีแตกเถอะวะ เขามีไข่เค็มให้กินก็ดีถมไปแล้ว ความลำบากกรากกรำ ของทหารนะ ไม่ใคร่มีใครเขาสนใจหรอก พวกเราทุกๆ คนจะเป็นทหารบก, ทหารเรือหรือ ทหารอากาศก็ตาม ต่างยอมเหนื่อยยาก ยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อชาติของเรา จริงไหมล่ะ?"

กิมหงวนยกมือลูบค้ำหน้าผากและเหวี่ยงลูกธนูและเหรียญกล้าหาญที่หน้าอก แล้วเขาก็แสดง กิริยาคึกคักเข้มแข็งทันที

"จริงๆ จริงโวย แกพูดถูก" อาเสี้ยพูดหนักแน่น "เราเป็นทหารเราต้องอดทน ต้องสละชีพเพื่อชาติ เราจะกินเพื่ออยู่เท่านั้น ตั้งแต่ต่อไป ถ้ากันบ่นให้แกได้ยินอีก กันให้ถีบฟรี งามา - ว่าแต่ว่าขอยาตัวเถอะวะกร"

กระดิ่งทองสั้นศิริษะ

"ไม่มี, เอาที่ไหนแล้ว เมื่อเช้าให้แกไปหนึ่งซองแล้ว"

เปรตเวหาถอนหายใจเบาๆ

"โธ่ - มันหมดแล้วนี่นา"

นิกรตวาดแว๊ด

"หมดก็อดซีโวย"

กิมหงวนทำตาแดงๆ คล้ายกับจะร้องไห้ ลูกขึ้นเดินวนเวียนไปมาในห้อง บ่นพึมพำเบาๆ

"โธ่ - ลำบากฉิบหายเลย เกิดมาจากห้องพ่อห้องแม่ไม่เคยลำบากยังงี้ มีเงินตั้งหลายล้านแต่ไม่มีบุหรี่ยูบ ฮี - โลกหนอโลก มิน่าละ โบราณถึงกล่าวไว้ว่า เศรษฐียังรู้จักขาดไฟ"

พลหัวเราะหึๆ

"นี่แหละ มันเป็นบทเรียนของแกละ แกเป็นคนมีเงินแกควรจะทำอะไรเพื่อแม่คนจนบ้าง แกคงรู้รสชาติของมันแล้วขึ้นนะว่า การอดบุหรี่ยูบมันนี่เองๆ อยากรูบฝันทีเดียว"

กิมหงวนค้อนควับ ทำปากหมุบหมิบ ทลดตัวนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

"ใครมีบุหรี่ยูบไม่ให้เราสูบแข่งไว้ฉิบหาย"

กระดิ่งทองสะดุ้งโหยง

"แน่ - อย่าเล่นแข่งซีโวย แล้วกัน"

พูดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าหยิบกลักไม้ขีดไฟออกมาเปิดออก ช่างในมีก้นบุหรี่ยาวไม่เกิน ๓ ซม. อยู่หนึ่งก้น นิกรส่งกลักไม้ขีดมาให้เสี้ยหงวน "เฮ้อ - มีอยู่เท่านี้แหละ"

อาเสี้ยยิ้มแป้น ยกมือไหว้ปะหลกๆ

"เดอ - ยังงี้ซะถึงจะเรียกว่าเพื่อน เจ้าประคูน ขอให้อายุวรรโรนสุขขังพลังนะเพื่อนนะ"

คราวนี้นิกรชักส่งสาร เขานั่งมองดูกิมหงวนจุดก้นบุหรี่ยูบ ซึ่งตามปกติบุหรี่ยูบหนึ่งอาเสี้ยดูต ๒-๓ ทีแล้วโยนทิ้ง อ้ายเสี้ยมือถือกาวล้วงกระเป๋าหยิบบุหรี่ยูบ ๑ ซองออกมาโยนให้กิมหงวน

"เฮ้อ - ฉันทให้ตราดาวหนึ่งซอง"

อาเสี้ยตะลึงพริ้งเพริด

"ตราดาว โอ - พระเจ้าช่วย - โอย - ดีใจจัง" แล้วกิมหงวนก็รีบจุดสูบ ๑ มวนโดยเร็ว พ่นควันโขมง มีใบหน้าท่าทางสดชื่นขึ้น "ซาบาย - ซาบาย - แกไปเอามาจากไหนวะ กร?"

นิกรอมยิ้ม

"ของต้นเรือนะซี แก่มาให้กันทำนายโชคชาตาให้ เลยเล่นเสียสามซอง"

กิมหงวนพะยักหน้าหงิกๆ

"อ้อ - ดีไว้ย อ้ายแกนี่มันมีความรู้รอบตัว กลิ้งเหมือนลูกบิลเลียด ตามจริงๆ เกอะวะ
แกไปเรียนโหราศาสตร์มาจากไหนวะ ใครๆ เขาก็พูดกันทั่วเรื่องว่า แกทนายแม่นราวกับตาเห็น"

นิกรหัวเราะก๊าก

"โหราศาสตร์นะ ต้องเรียนด้วยหรือวะ หงวน คนที่เฉลียวฉลาดมีปฏิภาณคืออย่างกันละก็
ยอมสามารถที่จะดูโชคชาตาให้ใครต่อใครได้แม่นยำเสมอ"

อาเสี่ยอมยิ้ม ส่งก้นบุหรี่ให้พล แล้วพูดกับนิกร

"อ้ายแกมันก็เดาส่งเดชไปยั้งนั่นแหละวะ เก่งจริงลองทายกันหน่อยไหมล่ะ?"

กะดิ่งทองยักคิ้วแผลลิบ

"ได้ซีวะ"

"ชะ - ชะ อ้ายไม้ ถ้าแกทายถูกฉันยอมให้แกกะทีบ เอ้า - แกลองทายซิ เวลานี้ฉันกำลัง
นึกถึงอะไรอยู่?"

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ผลุดลูกขึ้นยืนทันที

"จริงเรอะ อ้ายหงวน กะทีบจริงๆ นา"

"เออน่า - ด้วยเกียรติยศของลูกหมา - เอ๊ย - ลูกผู้ชาย แต่ถ้าแกทายผิดล่ะ?"

นิกรหัวเราะ

"ฉันยอมให้แกกะทีบเหมือนกัน"

กิมหงวนหัวเราะลั่น

"ตกลง อ้ายพลเป็นพะยานนะไว้ย เอ้า - ทายมาอ้ายกร เดี่ยวนี้ข้ากำลังนึกถึงอะไรอยู่?"

พ่อหมอทายทันที โดยไม่ต้องคิด

"คิดถึงนวลละออของแกนะซี"

อาเสี่ยสะดุ้งโหยง อ้าปากหวอสิมตาโพลง

"ไ้ย้า ทำไมแม่นยั้งจี๋ละไว้ย ว้า - แกนี่ทนายแม่นยังกะสมอพิเภก อ้อ - เอออๆ ยอมไว้ย"

พูดจบกิมหงวนก็ลงจากเก้าอี้ หนอนหงายราบบนพื้น

นิกรถุมือไปมา มองดูเปרטเวหาแล้วอมยิ้ม

"ไม่ควรมาลองพุมกันนี่นา อยู่ดีๆ ไม่ว่าจะดีหาเรื่องถูกกะทีบ นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วให้ดีนะ
เพื่อนนะ"

เสี่ยหงวนหน้าจ๋อย

"ข้าเป็นลูกผู้ชายใจทหารไว้ย ข้าต้องรักษาวาจาสัตย์ เกิดมาเป็นคนเมื่อไม่มีสัตย์ ก็ควรจะเป็นสัตว์ เหยี่ยว - อ้ายกร - เหยี่ยวกะทีบได้อย่างไม่ต้องเกรงใจและไม่ต้องสงสาร เพราะฉันไม่ใช่เตี้ยแก และแกก็ไม่ใช่ลูกฉัน"

นิกรรำมือ ร้องยี่เกขึ้นทันที

"กะดิงทองแสนจะปรีดา ได้กะทีบอุราอย่างฟรีๆ พระยกเท้าก้าวขยับให้เหมาะเจาะ อ้ายหงวนเอ๋ยชี้โครงเดาะในคราวนี้ จะกะทีบให้ตายวายชีวี ตุเหว่งเต็งเตตรง ตูเร็งเต็งเตตรง"

ท่านผู้บังคับการปรากฏอยู่ที่ประตูห้อง พลแลเห็นเข้าก็รีบลุกขึ้นยืนแล้วร้องขึ้นดังๆ

"ตรง!"

กะดิงทองหันควับไปทางประตู เขารีบขีดเท้าตรงกระทำความเคารพหลวงชำนาญทะเลลึก ส่วนกิมหงวนคงนอนหลับตาประณมมืออยู่กลางห้องกำลังนึกถึงพระอรหันต์ ท่านผู้บังคับการ วันทยาหัตถ์รับคำนับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ท่านมองดูกิมหงวนอย่างแปลกใจ

"อะไรกันหา คุณหงวนถ้าจะเมาคลื่นกระมัง?"

อาเสี้ยลิ่มตาขึ้น รีบพรวดพราดลุกขึ้นยืนทันที

"แฮะ - แฮะ ไม่ได้เมาคลื่นหรอกครับ"

"เอ๊ะ - แล้วคุณลงไปนอนกลางห้องทำไมกัน?"

กิมหงวนยิ้มแห้งๆ

"ผมแพ้พะนันอ้ายกรขอรับ"

"แพ้พะนัน?"

"ครับ - อ้ายกรมันอวดว่ามันเป็นหมอคูวิเศษ ผมเลยทำให้มันทลายใจผมครับ โดยมีเดิมพัน กะทีบคนละที"

หลวงชำนาญฯ ตื่นเต้นมาก เพราะท่านทราบข่าวความสามารถของนิกรจากต้นเรือ เมื่อสักครู่นี้ ที่มาที่นี้ก็เพื่อจะขอให้นิกรดูแลให้

"แล้วยังไง นิกรตายถูกยั้งงันหรือคุณ?"

กิมหงวนพะยักหน้า

"ก็ถูกนะซีครับ ผมเลยต้องยอมให้มันกะทีบ"

คุณหลวงหัวเราะชอบใจ เดินเข้ามาจับแขนอ้ายเสี้ยมือกา

"นิกร - คุณตายผมบ้างซี"

กะดิงทองทำหน้าเหย

"ว่า - ผมไม่กล้ากะทีบได้เท่าหรอกครับ"

ผู้บังคับการทำคายนหลับตา

"ไม่ใช่พะนัน ผมไม่พะนันกับคุณหรอก ผมได้ยินเขาพูดกันว่าคุณเป็นหมอดูที่ทายแม่นมาก ก็อยากจะทำให้คุณดูโชคชะตาให้"

นิกรถอนหายใจโล่งอก

"สิ้นเคราะห์ไปที ผมนึกว่าได้ทำไม่เชื่อพุ่มผม จะพะนันกับผมอย่างอ้ายหงวนบ้าง"

คุณหลวงอมยิ้ม เปลี่ยนสายตามาที่ ร.อ. พัชราภรณ์

"ยังงืพล นิกรทายแม่นมากไม่ใช่หรือคุณ?"

พลหัวเราะ

"ครับ - แม่นมาก เชิญได้ทำนั่งซีครับ"

ท่านผู้บังคับการพะยักหน้า

"ขอใบ้" แล้วท่านก็นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง "นิกร - คุณทำนายโชคชะตาให้ผมที่เถอะน่า"

"ได้ครับ ค่ายกครุฑหรือสามชองครับ"

หลวงชำนาญยกมือคั่นกะเป่า

"ได้ - ได้ ผมเตรียมมาแล้ว ต้นเรือเขาบอกว่า ต้องเสียค่ายกครุฑอย่างน้อยหรือสามชอง"

กิมหงวนพูดสอดขึ้น

"แต่ถ้าจะให้แม่นต้องวิสก็อีกหนึ่งขวดขอรับ"

ผู้บังคับการขมวดคิ้วหน้า

"โอ้ - จะไปเอาที่ไหนเล่า ยี่สิบแปดตีกรียังหา কিনไม่ได้ เอาเถอะน่า ขากลับแวะโชนานหรือสุมาตรา ผมจะซื้อให้พวกคุณคนละขวด"

นิกรค้ำขึ้นทันที

"อ้ายสองคนนี่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนี่ครับ"

คุณหลวงหัวเราะ

"แต่ผมจะให้ด้วยอริยาศย์ไมตรีจิตต์ ง่า - อย่ารำไรเลยนิกร ดูชะตาราาศีให้ผมหน่อยเถอะ"

กะดิงทองเริ่มแฉึกทำทางให้สมกับเป็นหมอดูทันที ลูกขึ้นไปนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือ

หยิบดินสอมาถือไว้.

"ได้เท้าจะดูทางไทยหรือทางยิบซี?"

"อ้อ - ทางไทยเราเถอะ"

"จะดูยกเมฆหรือพรายกะชิบครับ?"

ผู้บังคับการหน้าตื่น

"เอ - อ้ายยกเมฆหรือพรายกะชิบนะมันยังงังกันคุณ ช่วยอธิบายหน่อยซี?"

อ้ายเสื่อมือกวายยิ้มแห้งๆ

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ"

คุณหลวงสะอึก

"ไม่รู้คุณพูดออกมาทำไมล่ะ?"

"นั่นนะซีครับ" นิกรพูดหน้าตาเฉย "ง่า - ขอค่ายครูก่อนเถอะครับ"

หลวงชำนาญชกฉิว

"แล้วกัน อย่างงไปหน่อยเลยนะ เชื้อเกียรติยศผมบ้างซี"

กิมหงวนสอดขึ้น

"เชื่อนะเชื้อหรือครับ แต่ไม่ไว้ใจ โบราณว่า อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง ไม่เห็นน้ำร้อนตัดกะบอกเอาไว้เสียก่อน เห็นข้างซี้ก็ให้รีบซี้ตามข้าง ซีนั่นเอาไว้จะทำให้เกิดป่วยไข้ ส่งบุญหรือมาให้ผมก่อนเถอะครับ สิบเบี้ยใกล้มือ"

ผู้บังคับการทำตาปริบๆ

"คุณเข้าใจผมยังงั้น ผมเป็นผู้บังคับการเรือลำนี้ เป็นผู้บังคับบัญชาของพวกคุณโดยตรง กะอึดสมบัติบุญหรือสามของผมจะโกงคุณเขี้ยวรี?"

นิกรว่า "ประทานโทษครับ เพราะได้ทำให้เป็นผู้บังคับบัญชาของผม จึงจำเป็นเหลือเกิน ที่ต้องเรียกค่ายครูก่อน ถ้าได้ทำให้เกิดเล่นลูกไม้ดูฟรี ผมจะไปฟ้องร้องใครที่ไหน"

คุณหลวงผลุดลุกขึ้นยืน

"ไม่ดูไว้ย!"

กิมหงวนตะโกนขึ้นบ้าง

"ไม่ดูอย่าดูไว้ย!"

หลวงชำนาญทำปากจู๋ กะซากปิ่นพกออกมาจากช่องจ้องหน้าออกเปรตเวหา

"แกไว้ยกับใคร?"

อาเสี้ยพูดยานคาง

"เปล่าครับ ผมไว้ยกับเจ้ากร ได้เท่าที่ไม่ดูไว้ย ผมก็บอกอ้ายกรว่า ไม่ดูก็อย่าดูไว้ย เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ"

กะดิงทองเอื้อมมือเขี่ยแขนท่านผู้บังคับการเบาๆ

"ไม่ดูจริงๆหรือครับ?"

คุณหลวงตะวาดแว๊ด

"ไม่ดู!"

นิกรหัวเราะ หน้าทะเล้นตามเคย

"นั่งลงก่อนครับได้เท่า ถึงแม้ได้เท่าไม่ตกลงดู ผมก็ยินดีจะทลายให้ฟรีๆ สักสองข้อ"

หลวงชำนาญชอนยิ้มไว้ในหน้า ทลดตัวนั่งลงตามเดิม

"เออ - ไหนลองทลายซี"

พ่อหม่อมยิ้ม

"ผมทายว่า เดี่ยวนี้ได้ทำกำลังอยากจะรู้ว่า ในวันนี้เราจะได้พบเรือเข้าศึกบ้างไหม และถ้าพบกับมันเกิดยิงต่อสู้กันขึ้น เราจะเป็นฝ่ายมีชัยหรือปราชัย จริงไหมล่ะครับ?"

ท่านผู้บังคับการนั่งตะลึง

"เออแน่ะ" ท่านพูดมีเสียงหนักๆ "คุณ - คุณนิกร ทำไมคุณถึงลวงรู้หัวใจผมอย่างนี้?"

เสื่ออากาศทั้งสามยิ้มแป้นไปตามกัน

นิกรว่า "ผมดูทางยกเมฆครับ มองเห็นหน้าได้เท่าแพลับเดียวก็ทายถูก"

หลวงชำนาญฯ เลื่อมใสมาก ความจริงนายมะกอกสามตะกร้าทายเอาด้วยความคาดคะเน

แท้ๆ

"อ้อ - เก่งมาก ให้ดินตาย เอา - ตกลงดู"

นิกรแบมือขวาออก

"ขอค่ายกครูก่อนครับ"

ผู้บังคับการวางหน้ากะเรียกระวาดขอบกล ล้วงกะเป๋าทหิบนูหรือตราม้า 2 ซองออกมาส่งให้

นิกร

"เข้า - เอาไป"

กะดิงทองอำปากหวอ

"อีกซองซีครับ"

"น่า - ผมมีอยู่สองซองเท่านั้น"

กิมหงวนเอ็ดตะโรขึ้น

"ไม่ยอมไว้ย ออย่าดูอ้ายกร เสียราคาหมด"

หลวงชำนาญฯ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูอาเสี้ย

"ทะเลิ่งน่า มันไม่ใช่กงบการอะไรของคุณสักหน่อย" พูดจบท่านก็หันมายิ้มกับพ่อหม่อม

"ผมมีอยู่เพียงสองซองจริงๆ ให้ดินตายซีเข้า"

นิกรจู้ยปากจึกจัก สิ้นศิริชะงักๆ

"แหม - นี่ดีว่าเป็นได้เท่านั้นครับ ถ้าเป็นคนอื่น หัวเด็ดตีนขาดผมก็ไม่ยอมดูให้

ถามพวกทหารเรือดูเถอะครับ อัตราค่าดูของผมกำหนดไว้ว่า พลทหารและจำหนึ่งซอง

พันจ่าและนายทหารสองซอง ต้นเรือและผู้บังคับการสามซอง ส่วนอ้ายสองคนนี่อนุญาตให้ดูฟรี"

คุณหลวงหัวเราะ

"เอาละ - เริ่มลงมือดูให้ผมเถอะ"

กะดิงทองนั่งอิงไปสักครู่

"ได้เท่าเกิดปีอะไร?"

หลวงชำนาญฯเม้มปากเล็กน้อย

"ปีมะเมีย"

"ว่า - ทำไมไปเกิดปีนั้นล่ะครับ?"

"แล้วกัน นั่นมันเรื่องของพ่อผมนี่นา"

นิกรทำตาปริบๆ หันมาถามกิมหงวน

"เฮ้ย - มะเมียนี้อะไรไฉย?"

อาเสี้ยมยิ้ม

"แพะ - อ้ายเซ่อ"

ผู้บังคับการพูดชัดขึ้น

"ม้าจ๊ะ พ่อมหาจำเริญ ไม่ใช่แพะ"

นิกรยกมือเกาศีรษะแกร็กๆ "อย่าโกหกหมอนะครับ เอา ม้าก็ม้า อ้ายผมนะเข้าใจว่า
ปีมะเมียคือลิง ง่า - เกิดเดือนอะไรครับ โปรดบอกวันเดือนและเวลาตกฟาก"

"อ้อ-คุณต้องรู้ เพื่อประกอบคำทำนายใช่ไหม?"

"เปล่าครับ"

"อูวะ-แล้วถามทำไม?"

"เป็นธรรมเนียมของหมอคุณครับ"

คุณหลวงสั่นศีรษะด้วยความอดทนระอาใจ

"ผมเกิดเดือนสอง วันพฤหัสบดี"

กิมหงวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เขาหันมาพูดกับพล

"เฮะ-ไถ่เฮะ เขาเรียกเดือนยี่ คุณหลวงเรียกเดือนสองเฮะ"

ท่านผู้บังคับการยกมือเขกศีรษะอาเสี้ยมเต็มรัก

"นี่แน่ะ ขอเขกกะบานคุณทีเถอะ ทะลึ่งกับผมมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว"

เสี้ยมหงวนก้มศีรษะให้ท่านอีก

"เอาอีกทีก็ได้ครับ"

หลวงชำนาญฯ เป็นคนจริง เจ้อมะ هنگขึ้นสุดแขนเขกกลางศีรษะกิมหงวนเต็มแรงเกิด

"ไปก!"

แล้วคุณหลวงก็สะบัดมือเรา ๆ เปรตเวหา ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก้มศีรษะให้อีก

"อีกซีครับ"

คุณหลวงตวาดลั่น

"ไม่เอา! หัวแข็งยังกะหัวอ้ายโจร" พูดจบท่านก็หันมาทางนิกร "คุณหมอ ทายโชคชะตามผม

เสี้ยมทีซี"

นิกรถอนใจเบา ๆ

"เชิญได้ทำถามมาเป็นข้อ ๆ ดีกว่าครับ"

"อ้อ-จั้นเหวอ ดีเหมือนกัน คุณบอกผมทีเถอะว่า วันนี้เรื่อเราจะพบเรื่อข้าศึกบ้างไหม?"

กระดิ่งของนึ่งนึ่ง ค่อย ๆ หันมาถามพล

"เอ-พบหรือไม่พบหว่า?"

พลหัวเราะ

"จะไปรู้เรื่อะ ข้าไม่ใช่หมอนี้หว่า"

อ้ายเสื่อมือขาว ทำเป็นขีดเขียนอะไรต่ออะไรลงบนกระดาษแผ่นหนึ่ง เขาเองกระหายที่จะใคร่พบเรื่อข้าศึกเหมือนกัน เพราะไม่ได้รบมานานแล้ว ดังนั้นนิกรจึงทนายส่งเดชว่า เรื่อพระนครจะต้องพบเรื่อข้าศึก

"พบครับได้เท่า"

หลวงชำนาญฯ ลืมตาโพลง

"พบเรื่อะ!"

"ครับ-พบแน่ ๆ ถ้ามันไม่พบเราเราก็พบมัน อย่ากลัวเลยครับ ตำราทนายว่าซาตาของท่านตกที่นึ่งพระนารายณ์อวดตารลงมาเป็นรามลักษมณ์ เพื่อปราบปรามอสุรยักษีในแดนไตรเรื่อพระนครที่รอนแรมมาไกลจะได้พบข้าศึกในวันนี้ ได้เท่าผู้เรื่ออิทธิฤทธิ์คงจะจมเรื่อข้าศึกได้ดังหมาย เกียรติทหารเรื่อไทยจะกระจายไปทั่ว โอบ-เหน้อย" แล้วนิกรโอดแค้น ๆ แค้น ๆ

ท่านผู้บังคับการหัวเราะงอหาย

"แหม-นิกร คุณพูดได้คล่องแคล่วเป็นบทเป็นกลอนราวกับหมอดูโค่นต้นมะขามห้องสนามหลวง ให้ตายซี ไม่เลวเลยแฮะ"

"ไม่เลวหรือครับ ฮี-ฮี"

หลวงชำนาญฯ ยิ้มทะแม่ง ๆ

"ง่า-บอกผมหน่อย เราจะพบตอณีกี่นาฬิกา?"

"ว่า" นิกรคราง "ใครจะไปบอกได้ครับ รู้แต่เพียงว่าวันนี้จะพบเรื่อข้าศึกเท่านั้น อาจจะเป็นชั่วโมงนี้ หรือตอณบ่ายหรือตอณกลางคืนก็ได้"

คุณหลวงพยักหน้าซ้ำ ๆ

"ผมอยากจะพบข้าศึกใจจะขาดอยู่แล้ว ถ้าหากว่าได้พบจริง ผมจะให้สีกี้คุณหนึ่งหีบ"

นิกรหัวเราะ

"หีบใหญ่หรือหีบเล็กครับ ?"

"หีบเล็กซีคุณ"

"อ้อ-หีบหนึ่งมีกี่ขวดครับ ?"

ท่านผู้บังคับการชักจิว

"คุณจะทำอะไรก็ขอเถอะ พ่อทูนหัว หีบหนึ่งมันก็มีขอเดี๋ยวเท่านั้น"

สามเกลอกลืนน้ำลายเอื๊อกพร้อมๆ กัน ขณะนั้นนายทหารเรือคนหนึ่งซึ่งเป็นนายกราบขวา ได้วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้องด้วยกิริยาตื่นเต้น เขาหยุดชิดเท้าตรงยกมือวันทยาหัตถ์

ท่านผู้บังคับการ แล้วรายงานอย่างรีบร้อน

"ได้เท้าครับ พบหมู่เรือรบข้าศึกทางขวาเรือเราขอรับ"

หลวงชำนาญฯ กำลังสนใจกับการทำนายโชคชะตา ก็ยกมือขึ้นโบก

"อย่าเพิ่งมากวนใจผม มีเรื่องอะไรประเดี๋ยวค่อยพูดกัน" พูดจบท่านก็พยักหน้ากับอ้ายเสือมือขาวแล้วพูดยิ้ม ๆ "คุณนิกร คุณลองทายซิ ลูกเมียของผมที่อยู่ทางกรุงเทพฯ สบายดีหรือ?"

นายกราบขวามีกิริยากระสับกระส่าย

"ได้เท้า! บู้โห่ พบเรือข้าศึกครับ"

ท่านผู้บังคับการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ก็แล้วคุณทะเล้นไปมองดูมันทำไมเล่า?"

สามเกลอต่างลุกขึ้นวิ่งมาที่ช่องกระจก พล,นิกร,กิมหงวนได้แลเห็นกลุ่มควัน ๓ กลุ่มปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าข้างหน้าโน้น

"เหวอเออ!" กิมหงวนร้องลั่น "สนุกกันอีกละโว้ย"

คราวนี้หลวงชำนาญฯ สะดุ้งเฮือกทันที ท่านหันมาทางนายกราบขวา

"ตะกี้ที่คุณว่ายังไงนะ?"

นายทหารหนุ่มแห่งราชนาวิธอนหายใจเอื๊อกใหญ่

"พบเรือข้าศึกสามลำทางขวาขอรับ"

"ตายห่า!" หลวงชำนาญฯ ร้องลั่น ผลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ "เร็ว - คุณถวิล สั่งเป่าแตรประจำสถานีรบ"

"ครับผม" นายกราบขวารับคำ วิ่งออกไปจากห้องโดยเร็ว

ท่านผู้บังคับการหันมาทางเสืออากาศทั้งสาม

"ขึ้นไปบนเรือเดี๋ยวนี้"

ครั้นแล้วหลวงชำนาญฯ ก็โถยอ้าวออกไปจากห้อง พล,นิกร,กิมหงวนต่างหยิบเข็มขัดปืนพกขึ้นคาด สวมหมวกหนังและแว่นตาโดยเร็ว ส่วนร่มชูชีพไม่จำเป็นต้องใช้ แล้วเสืออากาศทั้งสามก็วิ่งแข่งกันออกไปจากห้อง

ยุทธนาวีครั้งสำคัญจะต้องเกิดขึ้นในครู่ใหญ่ ๆ นี้โดยไม่มีปัญหา เรือพิฆาตแห่งราชนาวิ

อังกฤษขนาด ๓,๔๐๐ ตัน ๒ ลำ และเรือลาดตระเวนเบาขนาด ๗,๐๐๐ ตัน ๑ ลำ กำลังแล่นโผล่
ส่วนโค้งของโลกตรงเข้ามาหาหมู่เรือรบของเรา

ร.ล.นครศรีธรรมราช ร.ล.ประจวบคีรีขันธ์ได้รับคำสั่งจากเรือพระนครให้ประจำสถานีรบ
และเร่งฝึกซ้อมเต็มที่

เสียงแตรเดี่ยวของ ร.ล.พระนคร ดังกังวาน บรรดาทหารเรือทุกคนซึ่งเป็นพรคนาวิน
ต่างสวมหมวกเหล็กวิ่งเข้าประจำปืนและตำแหน่งหน้าที่ของตนด้วยความรวดเร็วฉับพลัน
ธงรบถูกชักขึ้นเหนือยอดเสาแล้ว

หมู่เรือของเราเริ่มแปรขบวนเพื่อประจัญบานเข้าศึก ท่านผู้บังคับการและต้นเรือต้อง
ทำงานอย่างหนักที่สุด สถานีรบต่าง ๆ รีบรายงานพร้อมแล้วให้ทราบ ปืนทุกกระบอกเตรียมพร้อม
ที่จะส่งกระสุนออกจากลำกล้อง

พล,นิกร,กิมหงวน ต่างขึ้นนั่งประจำเครื่องปืนของตน พ.จ.อ. แสง เสาวลักษณ์เป็น
พลปืนหลังของพล พ.จ.ท. ขึ้น วรรณประภาเป็นพลปืนหลังของนิกร และ พ.จ.ท. เต่า ตนกูล
เป็นพลปืนหลังของกิมหงวน เขี้ยวทะเลทั้งสามบรรจุทุกระเบิดเต็มอัตราของมัน คือ
ทุกระเบิดทำลายขนาด ๑๐๐ กก. ๒ ลูก และ ๕๐ กก. ๔ ลูก

เครื่องส่งเครื่องบินหรือคาทาพัลท์ส่งเขี้ยวทะเลหมายเลข ๑ ขึ้นสู่อากาศแล้ว
เขี้ยวทะเลหมายเลข ๒-๓ ติดตามขึ้นไปในเวลาไล่ ๆ กัน เครื่องบินทั้งสามต่างบ่ายโฉมหน้า
ตรงเข้าไปหาหมู่เรือรบอังกฤษ

เสืออากาศทั้งสามคอยฟังคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาของตนทางวิทยุ และต่างก็ฮึกเหิมที่จะ
ทำลายเรือรบอังกฤษลำใดลำหนึ่ง

"ฮัลโหล นักบินทั้งสาม ฮัลโหล-นักบินทั้งสาม จมเรือพิฆาตเข้าศึกล่าทางซ้ายให้ได้
เรือตอร์ปิโดของเราทั้งสองลำจะจัดการกับเรือพิฆาตลำกลาง ส่วนเรือพระนครจะรบกับ
เรือลาดตระเวนของมัน ฮัลโหล-นักบินทั้งสาม จมมุ่งหน้าทำลายเรือพิฆาตล่าซ้ายเท่านั้น"

พลตอบรับคำสั่ง

"จมเรือพิฆาตล่าซ้าย ทราบแล้ว"

เขี้ยวทะเลทั้งสามต่างทวีความเร็วขึ้นอีก และขึ้นระยะสูงราว ๒,๓๐๐ เมตร

เพื่อหาโอกาสดำทิ้งระเบิด

ยุทธนาวีเริ่มต้นขึ้นแล้ว

เสียงปืนเรือพระนครดังสนั่นหวั่นไหว กลุ่มควันสีดำพวยพุ่งออกจากกระบอกปืนหน้า

เสียหวนรับรายงานผลการยิงของเรือพระนครไปให้ผู้บังคับการทันที

"ฮัลโหล เปเรตเวหาพูด กระสุนตกรอ้อมเป้าสองร้อยเมตร ยิ่งให้แม่น ๆ หน่อยซีครับ

ลูกปืนมันแพง"

"ทะเลิ่ง!" มีเสียงห้าว ๆ ของใครคนหนึ่งพูดมา

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ หันมาทางพลปืนหลังของเขา

"ผู้ตายนะโว้ย" อาเสี่ยตะโกน

พ.จ.ท. เต่าพังกหน้า

"ครับ - ตายก็ตาย"

อาเสี่ยยื่นมือให้เพื่อนร่วมตายจับ แล้วบินตามพลนิกรไป จนกระทั่งเข้าระยะโฉบตี
เครื่องบินทะเลของข้าศึก ๓ เครื่อง ถูกส่งขึ้นมาจากเรือลาดตระเวณลำนั้นบินรีเข้ามาหา
สามเกลอของเราใจเต้นทึกทัก

พลพูดกับเพื่อนทางวิทยุ

"ดำทิ้งระเบิดโว้ย!"

ครั้นแล้ว เสื้ออากาศทั้งสามก็ตั้งคันบังคับให้เครื่องบินดำลงมาเป็นมุม 50 องศา
ปตอ.เริ่มส่งกะสุนอย่างหนาแน่นยิ่งต่อสู แต่ความเร็วของเครื่องบินที่กำลังดำลงมานั้น
ไม่ทำให้การยิงของ ปตอ.เกิดผลเลย เขี่ยวทะเลทั้งสามเห็ดหัวขึ้นในระยะต่ำที่สุด
แล้วปลดลูกระเบิดทิ้งลงไปในเรือพิฆาตลำซ้าย พลทิ้งระเบิด 100 กก. เพียงหนึ่งลูก นิกรทิ้ง 50
กก. 2 ลูก ส่วนกิมหงวนปล่อยลงไปแล้วเพราะชี้เกียดดำลงมาบ่อย ๆ ลูกระเบิดของเสื้ออากาศ
ทั้งสามถูกเป้าอย่างจัง มีเสียงระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่น ปล่องและหอบเรือพิฆาตแหลกละเอียด
เสากะโดงหลังหักพังราบ กลุ่มควันปรากฏทั่วลำเรือ เรือพิฆาตเริ่มตะแคงซ้าย ทหารเรือที่รอดตาย
วิ่งสับสนอลห่ม่าน ปตอ.หยุดยิงแล้ว

ก่อนที่ พล, นิกร, กิมหงวนจะโฉบตีอีก เครื่องบินทะเลของข้าศึกทั้งสามเครื่องก็เข้ามาถึง
และแยกย้ายกันรับมือเสื้ออากาศทั้งสามทันที สามเกลอเข้าประจัญบานข้าศึกหนึ่งต่อหนึ่ง
การรบทางทะเลและทางอากาศได้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ร.อ.พัชราภรณ์ ได้ใช้ไหวพริบของตนทำการรบอย่างอาจหาญ เขายังเครื่องบินข้าศึก 2 ชุด
แล้วบินเลยไป เปิดโอกาสให้พลปืนหลัง แล้วเขี่ยวทะเลก็ปักหัวลงหาเรือพิฆาตลำนั้น
ซึ่งกำลังบอบช้ำ พลบินเฉียดเสากะโดงไปตามทางยาวของลำเรือ ปลดระเบิดทำลาย 100 กก.
คู่หนึ่งลงไป

ลูกระเบิดตกถูกซ้ำที่สะพานเดินเรืออีก

"บี้ม! บี้ม!"

ทันใดนั้น อ้ายเสื้อมือขาวซึ่งบินติดตามหลังพลมาและถูกเครื่องบินข้าศึกไล่กวดยิงติด ๆ
มา ก็ทิ้งระเบิดเรือพิฆาตลำนั้นอีกครั้งหนึ่ง ทิ้งแบบเสียงไซค คือมีลูกระเบิดอยู่เท่าใดก็ทิ้งลงไปหมด

"บี้ม! บี้ม! บี้ม! บี้ม!"

เรือพิฆาตอับปางทันที จมลงอย่างรวดเร็ว เหยี่ยวทะเล 1-2 เลี้ยวกลับเข้ารับมือ เครื่องบินเข้าศึกต่อไป

เปอร์ตเวหาของเรารบอย่างบ้าระห่ำ เขาไม่ยอมมาให้คู่ต่อสู้ตั้งตัวติด ยิ่งกะหน้าด้วยปืนกล จนกระทั่งนักบินเข้าศึกตะโกนมา

"เฮ้ย! ให้กูยิงบ้างสิโว้ย"

กิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันยิ่งไปอีก 3 ชุด กะสุนนัดหนึ่งถูกนักบินทะเลตกตายคาที่ เครื่องบินทะเลซึ่งไม่มีใครบังคับปีกหัวลงทะเลทันที

อาเสี้ยมึ่มแป้น

"ไฮโย! ม่องเพิ่งแล้วโว้ย เสือกบินมาหาที่ตายแท้ ๆ ไปที่ชอบ ๆ เถอะเพื่อน"

เขานึกรำพึงในใจ เหลียวไปมองดูเพื่อนทั้งสอง ซึ่งกำลังต่อสู้กับเครื่องบินเข้าศึกอย่างน่าชม นิกรบินผาดโผนอย่างคล่องแคล่ว จนกระทั่งพลปืนหลังของเขาซึ่งไม่ใช่บินออกสันขวัญหาย อ้ายเสือมือถนัดล่อลวงเข้าศึกให้เข้าทางปืนของเขา พอคู่ต่อสู้หันข้างให้ อ้ายเสือมือถนัดก็ยิงทันที กะสุนถูกเครื่องยนตร์เครื่องบินเข้าศึกชำรุด นักบินต้องผละออกจากการรบทันที นิกรบินไล่กวัดตืด ๆ ไป และยิงซ้ำซ้ำให้อีก พลปืนท้ายกับนักบินเข้าศึกถูกกะสุนปืนฟูบอยู่กับที่นั่นแหละ แล้วเครื่องบินทะเลสี่บรอนซ์เงินก็ถ่วงลงสู่ท้องทะเลในท่าต่าง ๆ ควันสี่ดำระบายออกทางท่อไอเสียเป็นทาง

ร.อ.พล พัชรารภรณ์ แลเห็นเพื่อนเกลอทั้งสองได้ชัยชนะคู่ต่อสู้ก็นึกฉิวตนเอง เกิดมุมนะ ขึ้นทันที เขาเหลียวมาดูพลปืนหลังของเขา แล้วพลก็ใจหายวาบ เมื่อแลเห็น พ.จ.อ.แสง เสาวลักษณ์ ฟูบหน้าตายอยู่กับที่นั่น คราวนี้พลก็บ้าเลือด บังคับเหยี่ยวทะเลที่เข้าหาเครื่องบินเข้าศึกทันที ต่างฝ่ายต่างประหัดประหารกันด้วยปืนกล แต่การยิงของพลได้ผลก่อน กะสุนชุดหนึ่ง ทะลุลำตัวเครื่องบิน และถูกถังน้ำมันบังเกิดเพลิงไหม้วูบขึ้นทั้งลำ เครื่องบินทะเลแห่งราชนาวี อังกฤษดำดิ่งลงทะเลอย่างรวดเร็ว

โชคชัยเป็นของเสืออากาศทั้งสามอีกตามเคย สามเกลอต่างโบกมือให้กัน

พลพุดวิหตุติดต่อกับเรือ "พระนคร" เพื่อขอคำสั่งปฏิบัติต่อไป

"ฮัลโหล-นี่เครื่องบินหมายเลขหนึ่ง เครื่องบินเข้าศึกถูกเรายิงตกหมดแล้ว

โปรดเรียนผู้บังคับการ"

มีเสียงพุดมาทันที

"โจมตีเรือพิฆาตที่เหลืออยู่ต่อไป"

อาเสี้ยมึ่มอดขึ้น

"ลูกบอมบ์หมดแล้ว เอาชีใส่กะป๋องขว้างลงไปได้ไหม?"

มีเสียงตอบมา

"ไม่ต้อง ลูกบอมบ์หมดให้บินกลับเรือได้"

"ครี๊บบ-ทราบบแล้ว" กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ

เหยี่ยวทะเลทั้งสามต่างบินเข้าห่มู่กันเป็นระเบียบเรียบร้อย พล,นิกร,กิมหงวน มองลงมาข้างล่างตรวจดูผลการรบระหว่างหมู่เรือรบไทยกับอังกฤษ เรือลาดตระเวนข้าศึก ถูกเรือพระนครยิงบอบข้าสาหัส ทำยเรือกำลังจมลงน้ำที่ละน้อย ส่วนเรือพิฆาตอีกลำหนึ่งนั้น กำลังแล่นหนีไปอย่างเต็มฝีจักร พระนครของเราเกิดเพลิงไม้ตอลำเรือแต่สายน้ำที่พุ่งขึ้นเป็นทาง ๆ นั้น แสดงว่า ทหารหาญของเรากำลังดับเพลิงอย่างขมกั้ขมมัน เรือตอร์ปิโดนครศรีธรรมราช ถูกยิงสะพานเดินเรือ และปล่องพังแต่ ร.ล.ประจวบฯ ไม่เสียหายเลย ตอร์ปิโดของเราทั้งสองลำ หยุดยิงแล้ว แต่พระนครยังคงยิงไล่เรือพิฆาตลำนั้น กระสุน 6 นิ้วตกข้างเรืออย่างหวุดหวิด เรือพิฆาตแล่นสายไปมา

เราจมเรือข้าศึกได้ถึง 2 ลำ ในเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น สามเกลอนำเครื่องบินต่ำลงมา ต่างแลเห็นทหารเรือข้าศึกลอยคออยู่ในน้ำเต็มไปหมด เรือรบของเราทั้งสามลำกำลังแล่นตรง เข้ามาเพื่อทำการช่วยเหลือในหน้าที่ของมนุษยธรรม อันเป็นสมบัติของนักรบไทยทุก ๆ คน สามเกลอนำเครื่องบินลงข้าง ร.ล.พระนครโดยสวัสดิภาพ ท่ามกลางเสียงไชโยให้ร้องของพวก ทหารเรือ พระนครหยุดเดินเครื่องลอยแท้งเต็งกลางทะเล ผู้บังคับการสั่งให้กว้านเครื่องบินทะเลขึ้น และสั่งให้หย่อนเรือยนต์รกลงไปเพื่อช่วยชีวิตทหารเรือข้าศึก

ร.อ.พล พัทธราภรณ์เศร้าใจอย่างยิ่งในการที่พลปืนหลังของเขาต้องเสียชีวิต ทหารเรือทุก ๆ คนก็เช่นเดียวกัน พล,นิกร,กิมหงวนและพลปืนหลัง 2 คนได้พากันจากเครื่องบินเข้ามาหา หลวงชำนาญฯ ผู้บังคับการเรือพระนคร ทั้งห้าคนขีดเท้าตรงยกมือวันทยาหัตถ์ พลได้รายงานผล ของการโจมตีเรือพิฆาต และการยุทธกลางหาวให้ท่านทราบโดยละเอียด

คุณหลวงมองลงไปที่ยกเหยี่ยวทะเลหมายเลข 1 ท่านต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ เมื่อแลเห็น ทหารช่วยกันนำศพ พ.จ.อ.แสง เสาวลักษณะลงมาจากเครื่องบิน ท่านยื่นมือให้ พล,นิกร,กิมหงวน สัมผัสที่ละคน

"ผมขอชมเชยความสามารถของพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง เก่งมาก-เก่งเกินกว่าที่ใคร จะนึกหมาย คุณทั้งสามสมควรแล้วที่ได้รับสมญาว่าเป็นเสืออากาศ"

อาเสี่ยวพูดโพล่งขึ้นทันที

"อย่า-อย่าย่อเลยครับ จัดไ้ะสุรามาลี้ยงดูกันดีหว่า"

หลวงชำนาญฯ หัวเราะ

"โอ้-อ้ายน้องชายเอ๊ย ถ้ามันมีละก้อผมไม่หวังคุณหรอก มันไม่มีจริง ๆ ออกจากสัตตหีบ มีมาสองขวด คุณก็ชะโมยเอาไปแดกจนหมด"

อาเสี่ยวยิ้ม

"ได้ทำเป็นผู้บังคับการ ควรจะมีเหล้ากินซีครับ"

"ก็มันไม่มีนี่นา"

กิมหงวนหัวเราะ กวาดสายตามองดูเพื่อนทหารเรือซึ่งยืนอยู่รอบ ๆ

"ไว้ย! ใครมีเหล้าขอกินบ้างไว้ย ใครมีไม้ให้เรากินแข่งไว้ฉิบหาย ๆ ไว้ย"

ท่านผู้บังคับการท่าคอย่น หลับตาปี

"นี่นี่คุณกิมหงวน เป็นนายทหารอย่าพูดจาให้มันหยาบคายขึ้นมา แล้วกัน"

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

"นั่นแน่ เท่านี้ผมก็รู้แล้วว่าใต้เท้ามีเหล้ากิน"

คุณหลวงยิ้มเจื่อน ๆ

"ใครบอก?"

"แฮะแฮ"

ท่านผู้บังคับการยกมือเกาศีรษะแกร๊ก ๆ

"ไม่มีนี่นา คนอย่างผมไม่ใช่คนใจแคบ ถ้ามีละก็เอามาให้ใคร ๆ มาเหอะ"

นิกรพูดต่อ

"เป็นไมให้"

หลวงชำนาญฯ กลืนน้ำลายเอือก เสพุดเรื่องอื่นกลบ

"คุณสามคนไปแต่งเครื่องแบบกางเกงขายาว คาดสายรัดกุมให้เรียบร้อยเถอะ ประเดี๋ยว

เราจะทำพิธีฝังศพทหารในเรือของเรา ที่ต้องเสียชีวิตในการรบ"

พลมองดูส่วนหนึ่งของเรือพระนครที่ถูกยิงพัง

"พวกเราตายกี่คนครับ"

ผู้บังคับการถอนหายใจเบา ๆ

"เก้าคน บาดเจ็บอีกห้าคน"

อาเสี่ยว่า "เหม-มันควรจะตายมากกว่านี้ครับ"

คุณหลวงค้อนขยับ

"นั่นนะซี ผมเองนี่ว่าคุณตายห้าเหมือนกัน"

กิมหงวนอมยิ้ม ยกนิ้วชี้ไปที่สะดือท่านผู้บังคับการ

"คนอย่างผมตายยากขอรับ เคยบอกใต้เท้าแล้วว่า เจ๊กเขียนฮ่องเต้ได้ใช้ให้ผมลงมาเพื่อ

ปราบปรามราชศัตรู"

หลวงชำนาญฯ ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"อ้อ- คุณคงเป็นดาวมาเกิด"

"ครับ - ครับ ถูกแล้วครับ"

ท่านผู้บังคับการหัวเราะเบา ๆ

"ดาวอะไรก็มหวน"

นิกรสอดขึ้น

"ดาวเก้าเจ็งกิมแซ่ครับ"

อาเสี่ยสะดุ้งเฮือก หันมาทำตาเขียวกับอ้ายเสียมือกาว

"มึงนะสิ"

กระดิ่งทองเอียงคอกอ้อมยิ้ม

"อ้าวเป็นผู้มีบุญลงมาเกิด กันไม่ใช่ดาวไวย กันนี่แหละเป็นเง็กเซียนฮ่องเต้"

พวกทหารเรือหัวเราะครืน กิมหวนยกมือท้าวสะเอวมองดูนายหน้าทะเล้น

"อูย! เง็กเซียนฮ่องเต้ เฮ้อะ - ซอบแตกแล้วก็ซอบนอนหลับ"

นิกรหัวเราะ

"ก็อยู่บนสวรรค์มันสบายนี่หว่า"

กิมหวนสั่นศรีษะช้า ๆ หันมาพูดกับท่านผู้บังคับการ

"ผมขออนุญาตกระที่บอ้ายกรที่ได้ไหมครับ"

หลวงชำนาญฯ ลืมตาโพล่ง

"ไม่ได้"

อาเสี่ยยิ้มแป้น ทอดสายตามองไปในทะเลแล้วพูดเปรย ๆ ขึ้น

"แม่ไวย - ผูกูกหมาต่าน้ำข้าวลอยคอกันเต็มทะเลไปหมด บ้า - วายกัน ต่อมแต่่ม ๆ

น่าสงสาร"

นิกรพูดขึ้นเบา ๆ

"ที่จริงไม่น่าช่วยมันสิ ปล่อยให้มันจมน้ำตายเสียรู้แล้วรู้รอด" พูดกันจบก็มองดูท่าน

ผู้บังคับการ

"ได้เท่าครับ" เขาป็นกกลากัดมันเสียเป็นยังไงครับ ผมยิงเอง"

หลวงชำนาญฯ จู้ปาก

"ไม่ได้ เราจะทำเช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด ไทยเป็นอารยะชาติ นักรบของไทย ย่อมรักษาไว้ซึ่งเกียรติศักดิ์ ศีลธรรม และคุณธรรม มีความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์"

กระดิ่งทองพยักหน้าหงึก ๆ

"อ้อ จริงครับ"

ท่านผู้บังคับการเดินมาริมกราบเรือ ยกกล้องส่องตาขึ้นส่อง มองดูทหารในบังคับบัญชาของท่านช่วยกันนำทหารเรือเข้าศึกขึ้นบนเรือใบัดและเรือยนต์เล็ก การกระทำที่มีเมตตาจิตต์ของพวกเขา นั้น ทำให้ข้าศึกนี้สรรเสริญความเป็นนักรบของทหารเรือไทยโดยทั่วหน้า

หลวงชำนาญฯ เดินทางกลับมามาหาเสื่ออากาศทั้งสาม

"คุณพล คุณนิกร คุณกิมหงวน" ท่านพูดด้วยเสียงหนักแน่น "คุณทั้งสามไปพักผ่อนได้
ผมอนุญาตให้คุณพักผ่อนสองชั่วโมง ในราวสิบห้า น. คุณจะต้องนำเครื่องขึ้นลาดตระเวนอีก"

"ว่า-" อาเสี่ยคราง "ใช้กันไม่รู้จักจบจักสิ้น"

ท่านผู้บังคับการท่าตาริบ ๗

"ไม่ต้องบ่น คุณเป็นทหาร คุณเป็นนักรบ"

เสี่ยหงวนทำหน้าที่กระเจ้ากระงอด

"ที่ได้ทำผมไม่เห็นทำอะไรเลย นั่งอยู่บนหอบังคับการวันยังค่ำ"

"อุวะ - ผมเป็นผู้บังคับการนี่นา"

กิมหงวนอมยิ้ม

"ยังงั้นแลกกันใหม่ล่ะครับ ได้ทำเป็นนักบิน แล้วผมเป็นผู้บังคับการเรือพระนครเอง"

พวกทหารเรือที่ยืนอยู่รอบ ๆ อมยิ้มไปตาม ๆ กัน

หลวงชำนาญฯ ออดหัวเราะไม่ได้

"ถ้าคุณเป็นผู้บังคับการ เรือของเราหากไม่โดนหินโสโครก ก็คงถูกเรือข้าศึกยิงจม"

เปรตเวหาหัวเราะ

"เห็นจะจริงครับ เดียวนี้ผมเองยังไม่รู้เลยว่าเรือเราแล่นอยู่ที่ไหนมองเห็นแต่น้ำกับขอบฟ้า
เท่านั้น"

ผู้บังคับการโคลงศีรษะด้วยความอดทนระอาใจ ท่านเปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้า
นายพัชราภรณ์ แล้วยกมือตบป่าเขาเบา ๆ

"เชิญคุณไปพักผ่อนได้"

นิกรหาวขึ้นดัง ๆ

"ครับ - ดีเหมือนกันครับ ผมจะง่วงเต็มทนแล้ว ได้นอนสักยี่สิบชั่วโมงคงจะสบาย
ไปไว้ยพวกเรา ยามศึกเรารบ ยามสงบเรานอนหลับไว้ย"

สามเกลอต่างยกมือวันทยาหัตถ์ แล้วพากันเดินไปทางท้ายเรือ หลวงชำนาญฯ มองดู
ด้วยความพอใจยิ่ง พล นิกร กิมหงวน ต่างเป็นกำลังสำคัญของท่าน การยุทธนาวีวันนี้
เสื่ออากาศทั้งสามได้จมเรือพิฆาตข้าศึกได้อีก ๑ ลำ

หลังจากช่วยเหลือชะเลยแล้ว หมู่เรือรบของเราก็เดินทางต่อไปตามจุดหมาย